

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Verwijzing

Dit is een afschrift van de in steno genotuleerde toespraak van Bruno Gröning, gehouden op 9. September 1949, in de namiddag, op de Traberhof bij Rosenheim. De schrijfwijze werd aan de regels van de actuele spelling aangepast.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Rosenheim, 9. September 1949, ‘s middags

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Franz Kind:

Was het niet een strijd, om de loyaliteit aan onze broeder Gröning te bewijzen, die nu eindelijk hier onder ons is? Geloof me, wanneer broeder Gröning het huis en de kamer binnen kwam, dan kon men op het gezicht van iedereen aflezen, dat er geluk en heil over ons kwam. Als hij er is, dan is alle pijn, en alle leed en alle verdriet voorbij. Lieve aanwezigen, gezonde en zieke mannen, vrouwen en veel kinderen, ik voel me verplicht, jullie te danken voor jullie toewijding en de rust, die jullie desondanks onze broeder Gröning hebben laten zien. Hij is er nu, en ik mag jullie in zijn naam begroeten.

Toen hij op 3 september afscheid nam, was het voor de heer Kirmeyer en voor mij duidelijk, dat wij de liefde voor hem willen verwezenlijken, mag komen wat wil. Hij zei niet tegen ons, dat wij moesten genezen, maar hij zei dat wij de genezing door toedoen van ons zouden kunnen bevorderen. En in naam van iedereen en diegenen die ons deze week hebben leren kennen, mag ik wel zeggen, dat we deze missie dag en nacht hebben vervuld.

(Applaus)

Menigeen had misschien, door ons handelen, een beetje gestoord kunnen worden. Maar zoals jullie weten, wordt een goede zaak altijd bestreden. Lieve mensen, hebben jullie al eens meegemaakt, dat men een mens die goed is, rust geeft? Nee, men tracht hem omlaag te halen, waar het maar kan. En dat heeft men genoegzaam met onze broeder Gröning gedaan.

Ik ben blij, dat ik degene mag zijn, die de openingstoespraak mag houden, en dan te bedenken, dat ik het was, die jullie opriep om te weerstaan en niet toe te geven, tot onze broeder Gröning kwam. En nu mag ik ook nog in zijn naam de blijde boodschap verkondigen, dat hij vandaag van plan is, grotere genezingen op afstand door te voeren.

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

In het kort wil ik jullie nog dringend verzoeken: Alsjeblieft, laat de wens los, dat ieder apart genezen zal worden, omdat er zoveel mensen hier aanwezig zijn. Natuurlijk kunnen enkele zwaar zieke gevallen gemeld worden, en hij zal zich beslist niet tegen laten houden, om deze afzonderlijk zware zieken te bezoeken.

Lieve wachtenden! En nu moet ik jullie nog iets, namens hem, vertellen: Deze locatie, die ons zo vriendelijk door een groot weldoener ter beschikking werd gesteld, is de inwijdingsplek, de plek van genezing, waar alleen broeder Gröning het voor het zeggen heeft, en verder niemand. En toen vandaag heel vroeg in de morgenstond, er nog een schemering over dit terrein lag, iemand geloofde te kunnen vertellen, dat hij ook genezen kan, zoals Gröning, zo moet ik jullie zeggen, dat hij hier niet toe beroepen is. Wij hebben broeder Gröning verwacht, en niemand, waarvan we niet overtuigd waren.

Ik weet, dat veel van jullie in eerste instantie getroffen waren. Diegenen, die broeder Gröning nog nooit hadden gezien, dachten werkelijk, dat hij het was. En omdat jullie de hele week zo onvermoeibaar bij regen en onder de slachtoffers gebleven zijn, zou men het begrijpen, dat jullie troost konden gebruiken, en jullie namen het op, omdat jullie dachten, dat het bijna het zelfde is. Maar in de loop van de dag, heb ik godzijdank vastgesteld, dat jullie toch niet tevreden waren met hem. Nee, steeds weer kwam de dringende wens: Waar blijft Gröning? Graag heb ik jullie gezegd, hij komt, hij zal komen. En nu is hij gekomen!

(Groot applaus)

(Bruno Gröning bedankt Kind.)

Kind spreekt verder en vertelt, wat hij allemaal heeft gedaan en gepresteerd, tijdens de afwezigheid van Gröning.

Bruno Gröning.

Beste genezing zoekenden!

Toen ik enkele dagen geleden dit grondstuk betrad, stond ik in de eerste plaats hier op het balkon en keek over het terrein, en ik had werkelijk toen al hetzelfde beeld voor ogen, zoals ik het nu voor me zie.

Ik wil niet over mijn strijd spreken. Nee, het is geen strijd; het is een vanzelfsprekendheid, dat ik moest doorzetten, om jullie allemaal, die al jaren lang wachten op genezing, de genezing van, en door onze God over te brengen.

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Kort gezegd, ik heb geen rustig uur gehad, en voor de rest van mijn leven zie ik hier ook vanaf. Ik ben er nu eenmaal voor, en voel me verplicht, mijn hele leven voor jullie gezondheid in te zetten.

(Applaus)

Ik ben 43 jaar oud. Mijn hele leven bestaat hieruit, mensen te helpen. Deze kracht, deze goddelijke kracht, kreeg ik mee in mijn wieg. Ik was een klein jongetje en heb niets onbeproefd gelaten, – niet, deze dingen te onderzoeken, nee - mensen en dieren te helpen.

(Applaus)

Want alles, wat God voor ons mensen hier op deze aarde heeft geschapen, hoort bij elkaar. Iedereen heeft een recht op leven; jullie ook, en ik heb jullie reeds laten weten, dat ik mij verplicht voel, alle mensen te helpen, te weten dat alle mensen gezond zijn.

Van de Amerikaanse zone ging ik in de Engelse zone, om aldaar de roep naar hulp van zieke mensen te onderzoeken en mensen de gezondheid weer terug te geven, waarvan ik jullie duizenden gevallen zou kunnen opnoemen. Mijn motto is: Blinden zien, invaliden lopen! Het klinkt heel slecht, wat ik zo even zei “Kreupel”. Zij kunnen hier niets aan doen, de een voor de ander, jaren lang bedlegerig zijn, dat ze er heel stijf lagen, en zich niet konden bewegen, en ik heb jaar na jaar, dag na dag, nacht na nacht, mensen nieuw, gezond leven terug gegeven. Daarbij maakt het mij niet uit, als de een of ander jarenlang bedlegerig was, zonder ook maar een ledemaat te kunnen bewegen. Het gebeurde heel snel, dat zoals ik altijd al zei, een fotograaf houdt dit niet bij met fotografie, om de gezondheid van een ziek mens met het fotoapparaat op te nemen.

Zojuist sprak ik over de Engelse zone. Daar werkten mensen, die dachten, dat ik hun de boterham zou afnemen. En daarom dachten ze, dat ze tegen me moesten vechten. Niets hebben zij onbeproefd gelaten, om mij achter slot en grendel te krijgen,

(Interruptie: “Foei”)

en dat gebeurde pas, enkele dagen geleden,

(Interruptie: “Foei”)

dat zij zich niet schaamden, zo smerig te zijn, om mij met alle geweld te bestrijden.

(Interruptie: “Foei! Weg met die smeerlappen!”)

Hier heb ik, bij mijn laatste afscheid, de mensen laten weten, dat ik dit onder de aandacht zal brengen. Vandaag nog niet. Ik weet dat deze personen zich vandaag al schamen, dat zij deze weg zijn ingeslagen, mij te bestrijden.

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Vroeger zei ik: “De strop hebben ze zich zelf om gedaan, en nu moeten ze kijken, hoe ze uit deze strop komen.

(Groot applaus)

(Interruptie: “Gerechtigheid overwint!”)

Deze mensen heb ik laten zien, dat ik voor niemand bang ben; waar ze ook mee komen.

(Applaus)

(Interruptie: “Het volk staat achter u!”)

Ik vrees maar één, en dat is en blijft God!

(Applaus)

Ook zeg ik jullie, dat ik niets onbeproefd heb gelaten, om mensen te helpen, om mensen te genezen. Ik heb kosten nog moeite gespaard; Ik had geen zorgen over eten of slapen. Slaap heb ik niet nodig; eten heb ik niet nodig; ik heb maar een ding nodig, mijn werk, mensen helpen, en mensen genezen.

(Groot applaus)

En daarom moet ik mijn weg gaan! De West zones heb ik in drieën gedeeld; begonnen in Westfalen. Westfalen, Herford is al een begrip voor jullie geworden. Daar werd ik, ik zou bijna zeggen, tot op het bot bestreden.

(Interruptie: “Foei!”)

De ene intimidatie na de andere. Ondanks dat, heb ik nooit nagelaten, de mensen aan de lopende band verder te helpen.

(Applaus)

Enkele weken geleden verdween ik uit de Engelse zone, waar ik het niet over mijn hart kon verkrijgen, zieke personen niet te helpen. Ik reed van het ene huis naar het andere, heb daar zieke mensen bezocht en ze genezen. Daar kreeg ik te horen, dat enkele medici zich permitteerden te zeggen: “Als die Gröning nog een genezing verricht, dan is hij rijp voor de gevangenis”, en toch heb ik mij hieraan niet gestoord. Aan de lopende band heb ik genezen, en heb toen ik merkte dat de politie achter me aan was – niet dat ik met spoed vertrok, nee - we hebben de Engelse zone in alle gemoedsrust verlaten.

(Applaus)

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Tijdens de laatste dagen heb ik, dit wil zeggen in Bielefeld, vernomen, dat het arrestatiebevel tegen Gröning reeds ondertekend was. Maar tot jullie geruststelling: Mijn advocaat aldaar, deelde mij mede, dat de ondertekende niet veel gekregen had; nee. Toen hij het arrestatiebevel ondertekende, kreeg hij een stijve hand,

(Applaus)

en dit bleef zo lang, tot de dag, dat ik er weer verscheen. Hiermee wil ik jullie zeggen, dat niet ik het ben, nee, dat God alles is.

Iedereen heb ik gezegd, dat ik onder Goddelijke bescherming sta. En al komen ze allemaal, boze mensen, bedoel ik hiermee, zijn zij niet in staat, mij ook maar iets aan te doen. En zou, de een of andere duivelse persoon het toch willen proberen, zo zal hij ten val komen.

(Applaus)

Dit wil zeggen, zelf doe ik hier niets voor. Mijn grootste aartsvijand wens ik vandaag nog het allerbeste!

(Applaus)

Maar jullie dienen ook te weten, dat de duivel als zodanig niets zal nalaten, zich in de lichamen van de mensen te nestelen om ze naar boosheid te voeren. Het spel van de duivel is uit!

(Applaus)

Ook al is hij hier of daar nog merkbaar, dit is niet zo erg. Ik weet mijn tegenstander te bestrijden.

(Applaus)

Precies zo, zal ik jullie verder vertellen, ging mijn tweede weg van Westfalen naar Schleswig-Holstein. Hier waren ook personen, zoals hier, zieke mensen, die mij om hulp, om genezing vroegen. Ook hier lag het aan sommige mensen, die niets achterwege lieten, om mijn doen en laten aan de zieke mens, te verbieden, waar werd gezegd: “ Ja, kameraad, ik kan je niet in de steek laten. Ik doe, zoals jullie al hebben gedaan”. Dat is beschamend. Partijpolitiek is voor mij niet maatgevend. Ook in Hamburg heb ik tegen de mensen gezegd: Voor mijn part kunnen nog honderd partijen in het leven worden geroepen, en jullie kunnen alles doen en laten, wat jullie willen. Dit grootse gebeuren heeft niets te maken met de partij, de partijpolitiek.

(Applaus)

Precies zo zal ik jullie ook nog vertellen, nu dit toch al aan de orde is gekomen, dat niet alleen vandaag, maar ook vroeger al leden van de KPD het geloof hadden.

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Geloof niet, dat zij God willen verloochenen, nee, ook zij hebben een menselijk hart, ook zij proberen hun hart rein te houden, ook zij geloven aan God, net zoals wij.

(Applaus)

Het is slechts een, dat de een hier -, en de andere daarheen gezogen wordt en gelooft op de juiste weg te staan, om voor zichzelf of voor alle mensen toch juist te vechten. En daarom willen we geen mensen verachten; willen wij de broederliefde en vooral de zusterliefde in ons opnemen en goed voor elkaar zijn; en willen wij terug keren naar ons Christendom, dat heel veel mensen sinds jaren hebben verloren; willen wij de weg naar God terugvinden!

(Applaus)

Vanuit Schleswig-Holstein heb ik de derde poging gedaan hier in het mooie Beierse land. Dit zou de laatste poging zijn hier in Duitsland.

(Applaus)

En nu kan ik jullie mededelen, hetgeen jullie allemaal niet meer onbekend zal zijn, dat de regering in Beieren mij geen steen in de weg legt, nee, integendeel....

(De rest verdween onder het applaus)

Jullie kunnen er allemaal trots op zijn, dat er toch nog mensen zijn, die het goede willen, en dat is de zweep voor hen, die dit alles hebben bestreden, om mensen te helpen en te genezen. Deze viezeriken voelden zich alleen maar goed, als ze leefden, en als ze veel geld verdienden. Ze vroegen niet naar de ziekte van al die mensen, nee; hoe zieker het volk, hoe beter zij leefden.

In Westfalen heeft men geprobeerd, mij in de ziekenhuizen te brengen, om een test af te leggen. Als verklaring gaf men aan: “Laat hem maar komen, die schieten we wel af! En zo gebeurde het ook die ene dag, deze bewuste dag, waar het arrestatiebevel werd ondertekend, waar een van de professoren woordelijk had gezegd: “ Zo gauw hij hier is, schieten we hem af!”

(Interruptie: “Foei!”)

Wie dit was, kan ik jullie nog precies zeggen. Ik ben niet bang voor hem, voor niemand, mijn strijd gaat verder. Net zoals hier, zo wachten overal alle mensen op de hele wereld, tot dat zij een keer worden geholpen.

(Applaus)

En daarom sta ik vandaag hier. Het eerste gezondheidscentrum als zodanig is nog niet zo opgericht, zoals het moet zijn. Dit terrein hier heeft ons de eigenaar de heer Harwart, ter beschikking gesteld. Hij was de eerste, die mij dit groot aanbod deed,

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

---

door te zeggen: “Over alles, wat u hier ziet, hetgeen mijn eigendom is, daar kunt u gebruik van maken, daarover kunt u beschikken.”

(Applaus)

Ik dank de heer Harwart dan ook voor zijn vrijgevigheid, voor zijn tegemoetkoming,

(Groot applaus)

in naam van alle zieken.

De krant, de pers heeft zo veel verkeerd begrepen, wilde niet begrijpen, had hier en daar wat opgevangen, en ging er van uit, dit te kunnen schrijven, wat ze zo gedacht hadden. Zo wilde ik een van de eerste berichten hier in München toelichten, toen ik door de heer Harwart werd uitgenodigd om in zijn hotel een glas bier te drinken. Hieraan gaf ik gehoor, en wel vanwege zijn tegemoetkoming jegens alle zieken, dit kon ik niet weigeren. Dit zou ik ook nooit doen. Het was niet voor mij; het ging er niet om een glas bier te drinken, nee; om hem te bedanken, dat hij ons het terrein ter beschikking had gesteld. In het artikel stond: “Gröning in de nachtclub.” Misschien heb ik er ook nog gedanst!? Maar ik moet jullie zeggen: die Gröning kan zich niets meer veroorloven - zoals ik reeds zei - ik eet niets meer of heel erg weinig, ik heb ook geen slaap nodig, dan hoef ik daar ook niet te zitten, om mijn dorst te lessen, om mijn dank te betuigen.

En ook dat heeft men mij niet gegund, ik was eens in Hamburg, en een ziek kind vroeg mij om een stuk taart te eten. Vanwege dit kind, was ik van Herford naar Hamburg gereden, om te doen wat ik had beloofd, en de moeder van het kind had eten voor me klaar gemaakt, zo uitgebreid als ware het een bruiloft. “Maar ik kom niet om te eten”, zei ik, “ik kom vanwege het zieke kind”. Maar om het stuk taart niet op te eten, dat kon ik het zieke kind niet weigeren. Toen ik dit stuk taart in mijn mond wilde stoppen, kwam een journalist, een jong kereltje, die nog niets had meegemaakt en nog niets wist; hij wist een ding, hij kon schrijven. Maar wat hij geschreven had, dat kon hij niet verantwoorden: “Gröning bij koffie en gebak.” Ik vroeg hem of hij nog nooit taart had gegeten. Jullie zien, niet eens dit wordt mij gegund! Dit ene moeten jullie weten, dat ik niet kom om te eten, nee; ik wil van niemand iets. Wat ik wel wil hebben, is en blijft alleen de ziekte, doordat ik door de woorden van God de gezondheid regel.

(Applaus)

(Interruptie: “Wanneer komt u naar ons, naar Oostenrijk?”)

Zodat jullie mij allemaal goed begrijpen, zodat iedereen weet, wat mijn plan is: Ik ben van plan, speciaal hier in Beieren, gezondheidscentra op te zetten, en deze

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Gezondheidscentra gaan er niet uitzien als gebruikelijke ziekenhuizen. Hier komen grotendeels mensen voor, ziek naar binnen, en gaan achter, gezond naar buiten.

(Groot applaus)

Voor de enkeling die niet volledig mobiel is zal ik ervoor zorgen, dat ze enkele dagen kunnen verblijven, zodat ze dan op eigen benen kunnen staan.

(Applaus)

Maar ik weet ook, dat een gezondheidscentrum veruit niet voldoende zal zijn, en daarom heb ik besloten, hier veel op te zetten, en daarom moet ik jullie allemaal vragen, om te wachten, tot dit is gebeurd. Nu hoeven jullie echter niet te denken, dat ik hier niets wil doen! Ik heb reeds veel gedaan, en veel van jullie hebben al het een en ander ervaren.

Toen ik hier verleden week zaterdag van een massa mensen afscheid nam, heb ik hun gezegd, dat er tijdens mijn afwezigheid veel mensen gezond worden, en wel heb ik hier drie mensen opdracht voor gegeven, jullie te laten weten, dat ik de mensen op afstand zal genezen. Dit is ook gebeurd, zoals men mij vandaag liet weten. Twee blinden hebben hun gezichtsvermogen weer terug, en veel anderen, die gehandicapt, verlamd waren, organisch lijden hadden, en ik weet niet wat al meer, hun gezondheid terug hebben gekregen. Het is niet altijd noodzakelijk de zieke mens voor ogen te hebben. Nee, wel is het nodig, dat de zieke mens het grootste vertrouwen heeft en het geloof in God. Ik kan jullie zeggen, dat er al ontelbare blinden weer konden zien, en die vandaag nog niet het gezichtsvermogen terug hebben, die zullen het eveneens terug krijgen.

Professoren zeiden tegen me, diegenen die niet voor, maar tegen me waren: “Ik wil wonderen zien.” Ze zeiden: “Dat kunnen wij ook. Mensen gezond maken.” Ik heb enkel de vraag gesteld, waar zijn dan die gezonde mensen, en waarom had men de zieken niet genezen? Nee, zij wilden zien, dat ik tegen iemand die een arm miste zei: “Een, twee, drie, de arm is er weer!” Dit soort van wonderen willen ze zien. Daarmee wil ik niet gezegd hebben, helemaal niet, dat ik de artsen hierdoor beledigen en door het slijk wil halen. Nee, het zijn en blijven mijn vrienden, want zij hebben allemaal hierin hun beroep gevonden, en geloven, mensen te kunnen helpen. Maar er zijn sommige artsen die menen zich te moeten laten horen. Zij denken dat de kleine Gröning hun de boterham wil wegnemen. Nee, het is vast en zeker mijn bedoeling hun nog wat extra's er bovenop te geven.

(Applaus)

Maar van de andere kant hebben zich al veel artsen kunnen vinden in het verzoek, hier mee te mogen werken, om mensen te helpen, mensen te genezen. Steeds weer

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

---

heb ik gezegd: De 70.000 artsen, die we vandaag de dag in Duitsland hebben, zijn nog niet voldoende, om alle mensen zo spoedig mogelijk te helpen.

Men heeft mij gevraagd, of ik de kracht over kan dragen. Nee, zei ik, dat gaat niet. Wel ben ik in staat, personen, die willen, die bereid zijn mensen te helpen, in opdracht van mij, genezingen uit te voeren, en nu zal ik jullie nog iets vertellen: zo gauw de gezondheidscentra hier in Beieren en in heel Duitsland zijn opgericht, dan pas zal ik Duitsland verlaten. Maar denk dan niet, dat hier niets gebeurt. Nee, de hulp komt er zo wie zo.

Ook zeg ik jullie, dat ik nog nooit heb gevraagd, welke religie, of welke natie de persoon toebehoort. Alle mensen hebben recht op de mogelijkheid, hulp te krijgen, en daarom hebben wij Duitsers niet alleen aanspraak op deze hulp, maar alle mensen, die op deze grote, goddelijke aarde leven. Daarom moet ik van het ene land naar het andere land reizen. Het zal niet vandaag of al morgen zijn, dat ik Duitsland verlaat; nee, pas wanneer alles zover opgebouwd is. Jullie gaan veel zien, veel horen en vooral in je eigen lichaam gaan voelen, wie God is. God is en blijft de enige arts van alle mensen!

(Applaus)

Zoveel zou ik jullie nog kunnen vertellen, dat ik in vier, in acht, in twaalf maanden nog lang niet klaar ben. Maar ik geloof, dat jullie met deze korte, en weinig woorden, heel goed hebben begrepen; weinig woorden, maar daarvoor veel daden! Om jullie allemaal dit gebeuren heel duidelijk uit te leggen, zal ik jullie via de pers, hopende dat die vanaf nu de waarheid zal schrijven, juiste berichten doorgeven; ook over de radio en niet te vergeten via film. De film, die momenteel draait, door het zien hiervan, worden jullie al gezond.

(Applaus)

Zieke mensen kwamen naar me toe, om me te zeggen, dat zij me op de radio hoorden spreken, en alleen al bij het horen van mijn stem, bevrijd werden van hun ziekte, die ze jarenlang in hun lichaam verborgen hadden gehouden. Ook zijn er veel personen, die daadwerkelijk gezond werden, alleen al, door over mij in de krant te lezen of anderszins. Hetzelfde gebeurde ook al bij mensen, die alleen maar op het punt stonden, een smeekbede aan mij te schrijven.

(Applaus)

Iemand schreef een brief, met het verzoek hem te helpen. Toen de brief klaar was, was hij gezond, en als dank, schreef hij een brochure, (die met gele omslag), want hij wist dat ik geen geld zou aannemen. Gelezen heb ik deze niet; want ik kom niet aan lezen toe. Maar ik weet, dat hij niets ergs heeft geschreven.

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

Veel, heel veel van zulke berichten zou ik kunnen opnoemen, maar ik geloof niet, dat dit nog nodig is. Ik ben hier niet, om grote toespraken te houden, maar ik voel me meer verplicht, jullie te helpen, te genezen, dit wil zeggen, de genezing over te dragen.

Het is niet nodig, dat de een of andere zijn lijden opsomt. Ik weet veel, veel meer, dan een mens maar denken kan. Als de een of ander, de weg naar mij toe had gevonden, en hulp vroeg voor zijn familieleden, zonder mij te vertellen, wie de zieke was, waar hij woont, waaraan hij lijdt, dan was ik in staat en ben dit nog steeds, hem deze zieke precies te beschrijven met zijn zieke plekken; en ook was ik in staat te vertellen, wat voor een mensenkind hij is; met zijn hele voorgeschiedenis tot dit uur toe. Alles heb ik kunnen zeggen en heb ook deze persoon zijn ziekte op afstand kunnen afnemen, door te zeggen: “Ga aan de telefoon en probeer zo snel mogelijk contact te krijgen met deze zieke.” En zo werd deze zieke gezond. Daarvoor moet men mij het grootste vertrouwen tonen.

Ook zijn er gevallen, waar artsen zijn gekomen, met een vraag om hulp voor zwaar zieke patiënten en ik heb gezegd, wat voor ziekten de een of andere patiënt ook heeft gehad, dat zij op hun horloge zouden kijken, want vanaf dit uur was de zieke gezond. Door veel artsen is dit reeds veelvuldig bevestigd.

Ik spreek niet tot jullie, om propaganda voor mij te maken; nee, alleen om, zoals overal, mensen te helpen. Deze hulp, deze genezing gebeurt enkel in de naam van God. Niet ik, ik ben niets, God is alles!

Er zijn mensen, die geloven, wanneer ze naar mij komen, dan moeten ze dagen of ook weken opofferen en hier zolang wachten, tot ze volledig gezond zijn. Nee, dat is onjuist; dat is wantrouwen. “Wie wantrouwt, die blijft”, heb ik jullie gezegd, en ik zeg het vandaag weer. En wie vertrouwt, die kan naar huis gaan. En hiermee wens ik jullie allemaal, zoals jullie hier staan, de allerbeste gezondheid. Gooi de ziekte van je af en neem de gezondheid in je op. Dit gebeurt in de naam van God!

(Applaus)

Het is niet nodig om meteen te wantrouwen, als jullie op dit ogenblik nog niets merken. Meestal gebeurt het immers meteen. Maar jullie moeten eerst zo ver zijn, dat jullie vrij van zonden zijn; vrij van het kwaad, om de gezondheid op te kunnen nemen. Ik zeg jullie, dat de gezondheid, iets groots, iets goeds, iets puur goddelijks is en God pakt geen mensenlichamen aan, die zich nog niet van de zonden hebben bevrijd of die er helemaal niet aan denken, de weg naar God te bewandelen.

(Roepen van dank uit de menigte)

Niet mij zijn jullie veel dank verschuldigd, bedanken jullie hiervoor allemaal God!

“Toen ik enkele dagen geleden dit terrein betrad...”

Toespraak van Bruno Gröning, Traberhof bij Rosenheim, 9. September 1949, in de namiddag.

(Applaus)

Ik ben bereid, alle mensen te helpen, alle mensen te genezen. Ieder van jullie dient er zelf op te letten en niet zeggen: “Heer Gröning, help me!” Let alsjeblieft zelf op; neem de gezondheid op in je lichaam. Dan is alles gebeurd. Het zal niet een, het zullen niet tien, het zullen honderden, of zelfs jullie allemaal, die zijn genezen; de ene iets vroeger, de andere iets later. Maar jullie moeten zelf opletten. Ik heb gezegd, dat jullie een keer in jullie leven egoïstisch moeten zijn, en dat betekent, gezond zijn.

Het is niets nieuws, als iemand 10, 20, 30, 40 jaar verlamd geweest is, nu ineens op staat en weer lopen kan. Het is niets nieuws, dat mensen, die in de leeftijd van 30, 40 en 50 jaar nog nooit hebben kunnen zien, plotseling kunnen zien of dat mensen, die hun leven lang slechthorend of zelfs doof waren, ja, zelfs mensen, die geen trommelvlies hadden, toch het gehoor weer terug kregen. Het ligt puur aan jullie zelf! Ik zal hier een tijdje blijven en wachten, totdat er hier en daar en overal iets gebeurt.

Bron:

Archiv Bruno Gröning Stichting